

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 573 (216)
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.— ΕΤΟΣ 13ον (5ον)
ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1923
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΔΡ. ΜΑΝΙΑΤΗΣ

*Αγγελίαι και καταχωρήσεις εις την 7ην σελίδα 30 λεπτά ή λέξεις
Δι' εμπορικής δημοσιεύσεως ιδιαίτερα συμφωνίαι

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

*Εσωτερικού έτησία δρ. 50.— *Εξέμνηος δρ. 30.—
Αιγύπτου, Κύπρου και *Αγγλίας Σελίνια 20
Ευρώπης έτησία Φράγκα 40.— *Αμερικής έτησία Δολλάρια 4
Εις τούς συνδρομητάς του Ματώπου τό φύλλον στέλλεται έντός
φωκίλλου άνευ ούδεμιός αύξήσεως τής συνδρομής των.

*Επιταγαί και έπιστολαί δπ' εύθείας πρός τόν Διευθυντήν
κ. ΓΕΩΡΓ. Α. ΜΑΝΙΑΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 11
(Παρά τήν πλατείαν Ζωοδόχου Πηγής)

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΙΜΗ ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΝΙΟ

ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΤΑΞΕΙΔΙ

Τ' αχά σ' γυαλού την άκρη ού γέρον κα-
πητάνιους σταυρουπόδ' μέσ' στη φιλούκα τ',
είχε βγάλ' του πουκάμισό τ' κι του ξεψαίριαζε.

— Ουρέ παππούλη,
τ' λείου, παράτα το
κουμπόκις κι' ανιέ-
βας' τι ν' πανί σ' νά
πααίν'μι ανίπληρο,
π'δής κι είνι ανάγκη
νά παρηυρηθού ήγ-
κίροις στην Αίγι-
να, μά δέουν πρώ-
του νά μιταβώ κι
στ'ν Αθήνα πηξου-
πουρεία διά λόγ'ς ή-
περιχέτης, κατά δια-
τάη τ' κύρ λογαίου...

— Θι' πλερουθής, τ'
λείου, δόντους, λι-

τ' βάσ' άπουδ.έξουν κι ίπι παρουσίε μαρ-
τύρου.

— Αμπήδα μέσα, μ' λείε ού καπητάνιος,
κι λούφοξι στη μέσ' τή; φιλούκας, π'δής κι
δίν' έχ'μι κηρό νά πέρν'μι σαβούρο...

— Μιτά χαράς σ', τ' λείου, ούρε μπαμπούλη.

— Αστην νά πααίνη μι του γλυκό τή φι-
λούκα σ', ούρε καυόγρη, τ' λείου, κι μή τή
γαργαλίξει; οισθίν, π'δής κι γλιέπου άρχί-
νης τις κουλουμούντες κι θά τή κουλουμι-
σάχης τή φιλούκα...

— Έχ'μι τούν άγέρα κατάνουτρα κι τή θά-
λασσα φουρτουνιασμένη. Κ'ράγιου, μ' λείε.

— Αει κι μ' έφας τούν κακουμοίρ' του
φειδ' του μαύρο.

— Κ'ράγιου, ούρε, μ' λείε.

Κι βγάνει άπ' του ντρουβά τ' ού γέρον
κάτι σκαντζουχέρια μαύρα, κι σάν τάσπαζε
μι του σουγιά τ', ήβούταί μέσ' στη κωπηριά
του ψωμί τ' κ' έτρωε.

— Ούρε καπιτάνι, τ' λείου, μαγαρίστηκες;
Σκαντζουχοίρ'ς γαύησ'.

— Τί λές, ούρε, μ' λείε, ήφαις ποντέ σ'
άχινό; Τί σκαντζουχοιρουλουάς;

— Μή το' ύγείες σ', τ' λείου, μάραμπα...

Σάν άπόφοι, ίσφογγίσι τά μ'στάκια τ' μι
του μαίικι τ' κι μ' λείε:

— Ούρε παλληκάρι, ού άγέρας δυναμώνει
κι θά νάχ'μι φουρτούν' εϊ λιγάκι προουτου-
φανή' μόνα ίγώ λείου νά τ' δίνουμι πίσου
κι ταχειά ίπαναλαμβάνουμι του τοξείδ'.

Κι κάν' λέτο' μιά βουλά τή χέρι τ' κι
νάσ' ή μούρη τής φιλούκας άνάπ'δα.

— Σή μιά ώρα, μ' λείε, θά νάμαστι στ'
άκρουγυόλ' κι μή σκιάξοι... Τούν έχ'μι
τούν άγέρα 'που πίσου κι θά πααίν'μι πρίμα.

Σταυρουκουπήσι'κα τρεις βουλές κι μι τι
βουήθεια του Θιού κι το' Παναϊάς, κατά
ποδς έίπε ού καπιτάνιους, έπάτησα του που-
δάρι μ' στ'ν έέρα κι μιά κι δυό στου κου-
νάκι μι λείε! Ούρε ταξείδ' τόν ήφιλότιμοι!!

ΤΟ ΖΛΑΠ

ΕΔΤΑΝΗΣΙΑΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΓΙΑΝΝΟΣ

(Συνέχεια και τέλος)

"Ετσι, προτού ό άλλος μήνας μπή,
έγίνηκε κι' ό γάμος μέ πομπή
και μέ πολυτελέστατο τραπέζι.

Γλέπιε, μι' θέσι βουλευτή δ'ν παίζει
ό κάθε βουλευτής έχει καθήκός του
ν' άνοίξη γιά τή κωμμα του τόν οϊκό του,
κι' άν τονε βοή κι μι' χαρά μεγαλή,
άρμόζει νά τήν νοιάσσουνε κι' όί άλλες.

Το κόμμα έχει, γλέπιε και αξίωσες,
κι' άν δη πάς στη χαρά σ' υ δέν τ' αξίωσες,
όντας θα ρθουν τά δικαιώματά του
σέ βγάξ'ι μαύρον άπό πάλ' ως κάτου,
και κάθε σ'ι, άφίνοντας ύβρια
στά σουφρα φάρτα μέσ' στα ύπουργεία
και στον διορισμούς και στα ρουσφέτια
και σ' εΰια τά βουλευτικά μπερδέτια.
"Ετσι λοιπόν κι' εκείος ό βουλευτής
μεγάλο γεύμα έστρωσαν εϋνύς
κι' όντος μέσ' στού τραπέζιού τή γλέντι
δουχαίροσαν' εϋνοι τόν άφέντη
και συχαίροσαντε και τήν κυρά,
έκείνη έχαιροτοσ με χαρά
κι' με χ'νρόγελο χαριτωμένο
τά χέρια έσφιγγε τών καλεσμένων...

"Επάρσα' ένας μήνας. "Η Μαρίκα
που αύξαινε σέ ώμορφιά και γλύκα,
είχε στη χώρα γινή μι' ντάμα,
που ήσαν νά σ'έδω άλλο πράμα
και όσοι τήν έγλέπαν έτσι αυτή
έμοιαζέσανε τή βουλευτή
κι' λέγαν: —Με τή νάχη τέτοι' χίρι
θα παίρνη τ' άσπρα έκείος με τή καντάρι,
κι' τόνου μπλέχτηκε με τέτοια νειότη
θα μίλνη βουλευτής μ' ίσοβιότη.

ΦΙΦΗ ΡΟΔΑΤΟΥ

Συνολικά Χρυσοσπηλαιώτισσης 'Αθητών

Μά ή μοίρα δέν τά παίρνει εϋλα σέρια,
γιατί έχει ή άφιλότιμη δυό χέρια,
και, δέν τή ξέρω πώς τά καταφέρνει,
μέ τόνά δίνει και μέ τ' άλλο παίρνει.
Κείος ό μισόκοπος ήταν καλός
και όχι σάν τόν άλλονε τρελλός.
Ήταν εύγενικός, δέν κακομίλαγε,
ούτε τήν έδεχνε, ούτε τήν φύλαγε,
τση έφκιανε φουστάνια, χίλια λούσα,
που ήταν ή προικηπέσσα ή 'Αρετούσα.
Μά είχε ένα έλάττωμα φοιχτό:
κοιμότανε, γιαμά...άφ' τση όχτώ!

—Με σύγχωρείς, τση λείε, πάρα πολύ
έχουμε κακομάθη άφ' τή Βυλή.
γιατ' όντας σ'τά παγκάρια τση καθόμαστε
άφ' τήν άνοδουλαί, πού λές, κοιμόμαστε.
"Εβγάςε τά παπούτσια τά μαγκούρια του,
έχωνε τή κεφαλή μέσ' στη σκυρία,
έγύριζε μέ νυσταγμένο μάτι
κι' έπρεπε σάν ξερός μέσ' σ'τό κρεβάτι...
Κ' έκειά ή δόλια άφ' τή άλλο μέρος,
όντας άρχίναγε έκείος ό γέρος
σ'τό πρωτούτνι του νά ροχολάη,
γλέποντας μόνη πώς ξεροσταλάη,
έλεγε, σ'τό ρημάδι τση πρίν γύρη:
—"Αχ! πού!" έκείος ό Γ'ίννος νά μ' έδεξη!

Ο ΚΟΝΤΕ ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΜΠΟΧΟΡΙΚΟΥ

ΞΟΡΚΙΑ - ΜΑΓΙΚΑ

Μιά νοστιμός πολύ γλυκός κι' άφράτη
μι' άμορφός και νταβλαντίας παπαδιά
μέ καλσέες στη σπίτι της γιά κάτι
νά τής είπω, τή πώς γιατί δέν κάνει πιά παιδιά;
Κι' άφού σ'τ'αύτι κι' έγώ τή

[ρωτησά
άνκάνη πάντα κούρες τακτικά,
στη γόνάτά μου τσουπ και τινέ
[καθησά
κι' έγώ γιά νά τής κάνω λίγα
[έξορκια μαγικά.
Μ' άδύνατο, τού κάκου τή
[καυένη

τίποτα ντέν αϊσάνθηκε άπό μένα
κρυφός καυλός μέσ' σ'τη κοιλί της μένει
σηκώνεται και μέ τή μάτια λυπημένα
Μουλέγει: "Αχ! πώς ντρέπομαι, νά ξερες Μποχορίκο
και πώς μου ντρένει άχ τή νού αϋτό τή συλλογή,
μέρα και νύχτα ψάχνω γιά νά βρω κο-κο-ρίκο
νά μου γιατρέψη άχ αϋτό που έχω τή πληγή."
"Εντώ-εντώ, νά είς αϋτό τή μέρος μ' έδω πέρα
που μέσα κλείεται βαθαία τή δόλια μου κηδιά
και ποι δέν μέ άφίνει σά νάχω φυλλοέξορα,
νά δοκιμάσω άχ αϋτό τή γλύκα σ'τά παιδιά.
Σ'τό πρίσι μου, σ'τό μπόι μου και σ'τη γλυκός

[μου μάτια,
τ'όλ'ογία αϋτότης παπαδιάς με κατανένα κλάψα,
μου κόψαν τή καρδούλα μου σέ φέτες και

[κωμάτια,
που παρ' όλίγο έλειψε σά τή φωτιά ν' άνάψω.
Κι έφτις λοιπόν μι' ά συμβουλή τής δίνω σ'άπατες:
Σάν θές γλι'κίς μου παπαδιά αϋτό νά νταπολώς
εις τή δεσπότη σου εϋνύ; πρέπει έτ' νά π'ξ;
στη γόνάτά του τή ίερά νά πέσης και νά κλάψης.
Και νά τού π'ξ' με κλάμματα σ'τή μάτια σου άπάνω
Δεσπότη μου στη πόδια σου μπροστά σου θά
[πεθάνω
άν ίσως και μου έρηνησ' μι' ά σου εϋχή βαρβάτη
που νά κοιμάμαι ξενοιασ'τη τή νύχτα σ'τή
[κρεβάτι.

ΜΑΤΑΙΟΤΗ

"Ακου, ρέ Λενιώ κουρνάζα και φιλόσοφη.
"Ακου κάτι σαχλαμπούχλες που σου ξεφράζου-
νε οι σοφοί, ρέ σοφία όρθία.

Ματαιότη ματαιότη τω τά
πάντα ματαιότη. "Ακούς, ρέ
κουφαηδόνα μου; "Ετσι σου
λένε, είπε ό Βιγγελιστής.
"Ακούς, ρέ Τηνισκιά μου
Βιγγελήστο; Τόπς ό Βιγ-
γελιστής. Ρέ δέ π'ά νά τ'ότς
και ό Διονυσάκης ό Σολα-
μός. Ρέ, αϋτά τά λένε οι
άπηρησμένοι και κάτι γερο-
τραχανάδες πουχουνε γλεν-
τήσει τή τομάρι τους τή λά-
γιο. Και τώρα που πήραν
τ'ό πουλο τους άπό τή νεό-
τη, κυτάνε νά μ'ας ξεγη-
θούνε έλλά Βαγγελιστή...

Γιά σιγά, ρέ δεκάρες τού συχωρεμένου τού
Καποδίστρια, έ ή τ'ά πάντα είνε ματαιότη,
γιατί δέ πέρνετε τή κούρια σας και νά στεί-
λετε τή μυαλά σας περίπατο ν' αλλάξουν τόν
άέρα τους; Ρέ κ'ίλανε σέ τ'ά μ'ας τέτοιες λα-
δομποιές και τέτοια μπαλαμούτια;

"Αμα γουστάρετε, ρέ παληοαντίκες, έλάτε
μαζύ μου μι' ά δόσι και κάντε τή ζήσι μου
και τότες μπανίζουμε άν ή ζήσι είνε μα-
ταιότη...

Ρέ ματαιότη είνε ή μισάδα με τή κουλου-
ριώτικα ρητίνα και ή μαρίδες ή Φολη-
ριώτικες;

Ματαιότη είνε ρέ, όταν κιαλόρης τήν γκο-
μενούα σου φόρτε και νά σου λή: Δεύτε τε-
λευταίο άσπασμ' γιατί θ' αϋτοχτόνησω;

"Η είνε ματαιότη όταν σου πασέρη ό Μπαρ-
μπαγιάννης τόν άργιλέ και τραβξ' τή μικρου-
λα σου και γίνεσαι μέ τή ένα εφτακράτορας
και κύριος κυρίου; "Εάν αϋτά, ρέ ματάκια
μου, είνε ματαιότη, τότες ποαγματικότη πρέ-
πει νάνε τ'ά άχ, τ'ά βόχ και φέρτε μου γλυ-
κάδι γιατί λιγοθύμησα.

"Οχι, ρέ δεχεντες τής νεότης. Ποαγματι-
κότη σ' αϋτήν τή ζωή είνε ποτήρι, εϋες, μαύ-
ρο και γαρίμ άμάν και κάντε πάντα γιατί
σουρωσα.

"Εσύ, ρέ Λενιώ, τί άπολογίεσαι; Ξηγιέμαι
Παπαρηγόπουλος;

"Αμάν, ρέ μαννάκι μου, έπρεπε νά τόν ά-
κουγες τή μακαρίτη όντας τούς τ'ά κοπάγες.

—"Ισο, ρέ τ'όφλια, τούς έλεγα, που θά
μ'ας π'ητε αϋτή τή ζήσι μάταιη.

Τί νά σου κάνω, ρέ Λενιώ μου, έπρεπε
νάχα δώ τόν "Εβανγελιστή νά τόν πασάριζε
στην άγκαλιά μιανής παξιμάδας ή νά τόν
τράβαγα κατά τή "Καρίς" γιά μπάλ'ο μά-
σκερα και σ'τά πίσω μι' ά τ'όρα ίσμε τή
ντεκέ τού Μπαρμπαγιάννη γιά κανένα άργιλέ
και νά τόν έβάζα νά χόρνε κανά γιουσουτί-
κο με μπαγλαμαδάκι και τότες άντίο εϋαγγέ-
λια και ματαιότη και κατ' Κορνόβους έπι-
στολές και...Βλάμη τή άνάγνωστα, προσέχο-
μεν, ρέ σαχλαμάρες.

"Αμάν, Λενιώγκα μου. Ξηγιέμαι σάν άπό-
στολος;

Δεκατρείς λοιπόν τή π'όρα κι' όχι δώδεκα
π'έν λείε ή Καινή Διαθήκη. Με τή διαφορά
ότι ό δεκάτορος είνε λιγάκι συναχωμένος.

Κομπόι, ρέ κομπότσια;

Ο ΒΛΑΜΗΣ ΤΗΣ ΛΕΝΙΟΣ

Η ΛΙΡΑ

Πάσι ή λίρα π'άει
κατήφορο κυλάει
σ'ά ύψη δέν γυρνά
κι' όσοι άκούγε λίρα
εις τή καρδιά χέϊσα
θά θίτουν και θά σ'ορβουν
σ'τό μέλλον μακρόν.

Πέρνει ή λίρα π'έρνει
σάν νά τις βάλλαν ν'ορτί
κατήφορο τραβξ'
κι' άδίκως προσπαθούνε
μ' ένέσις τήν κρατούσε
όλοι εϊ άεροπαχτεί
μή χάσουν τόν παρ'.

Πέτρος Γεωργαρίου

—Είς άγαμάτιον "Ερωτος.

Τού κάκου νοκορεύσαι! Δέν πιά' ή σ'αϊτιά σου...
Κατεργαράνο! Δέν παρνάει σ'έμ'ά, έδω ή μογιά σου.
Μά τοξά, βέλη και φτερά πλιά δέν μ'ας τρώς τή μάτι...
Φέροντες παράδες; Τότς, νά! μ'έμ'αί σου και' σ'ολλά τη!
Γρεβανά

Κι' όπως και τ'όπα τ'όκνη ή δόλια τή πτωχή
και τή δεσπότης τση άσας μι' ά καλή εϋχή,
π'έν άμεισως έριζώθηκε κι' έπ'εταξέ μι' ά κορη,
έτοιμη τ'ά μεσάνυχτα νά κήνη και άγόρι.

Ο ΜΠΟΧΟΡΙΚΟΣ